

Sygn. akt I C 1954/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Żak

Protokolant: Magdalena Kocur

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2015 roku

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 10.770 zł (dziesięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty:

- 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) od dnia 6.10.2015r,

- 770 zł (siedemset siedemdziesiąt złotych) od dnia 28.12.2012r.;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 3.356 zł (trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

4. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach 509,90 zł (pięćset dziewięć złotych 90/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Jolanta Żak

Sygn. akt I C 1954/13

UZASADNIENIE

Powód B. K. domagał się zasądzenia od (...) S.A. w W. na jego rzecz kwoty 10.770 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Na żadaną kwotę składało się 10.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz 770 zł tytułem odszkodowania. R. K. domagał się także zasądzenia od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 16 lipca 2012 r. miał miejsce wypadek samochodowy, w którym poniósł uszczerbek na zdrowiu. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Powód wskazał, że na skutek tego zdarzenia doznał cierpień fizycznych i psychicznych. Uzasadniając roszczenie w zakresie odszkodowania wskazał, że zmuszony był korzystać z prywatnej opieki psychologicznej po wypadku, za co zapłacił 770 zł.

Pozwany ustosunkowując się do wskazanego roszczenia w treści odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Odnosząc się do żądania zasądzenia kwoty 10.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia pozwany wskazał, iż tytułem zadośćuczynienia uiścił na rzecz powoda kwotę 2.000,00 złotych. Mając na względzie rozmiar i charakter doznanej przez powoda krzywdy, w tym także poniesiony uszczerbek na zdrowiu żądanie powoda o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia przekraczającego kwotę 2.000,00 złotych jest nieuzasadnione. Ustosunkowując się natomiast do żądania zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania pozwany wskazał, że powód nie wykazał, iż wykonane zabiegi medyczne nie mogły zostać przeprowadzone w ramach świadczeń publicznej służby zdrowia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lipca 2012 roku na skrzyżowaniu ulic (...) w P. miało miejsce zdarzenie drogowe, w trakcie którego kierujący samochodem osobowym marki V., nie ustępując pierwszeństwa przejazdu, doprowadził do zderzenia z kierującym samochodem R. B. K.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(okoliczności bezsporne)

Na skutek zaistniałego zdarzenia B. K. doznał stłuczenia głowy, klatki piersiowej oraz okolicy stawu łokciowego lewego, w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego wpisano: uraz wielomiejscowy głównie głowy i klatki piersiowej z otarciami naskórka. Powód nie był hospitalizowany, ponieważ odmówił zgody na hospitalizację, po wykonaniu badań został zwolniony do domu, leczyl się w poradni. Leczył się do 7 września 2012 roku. W poradni ogólnej był 3 razy do 31 lipca 2012 roku, w poradni ortopedycznej również 3 razy. Przez 50 dni korzystał ze zwolnienia lekarskiego. Biegły ortopeda w opinii z 16 września 2013 roku, stwierdził brak trwałych następstw wypadku u powoda. Aktualnie powód nie zgłasza żadnych dolegliwości ortopedycznych, badanie fizykalne nie wykazuje odchyień od stanu prawidłowego (dowód: opinia biegłego ortopedy k: 60-63)

Po wypadku powód zaczął korzystać z pomocy psychologa, był załamany, nie był w stanie prowadzić samochodu przez okres 2 – 3 tygodni, ponieważ odczuwał lęk (dowód: zeznania powoda). Aktualnie biegły psychiatra stwierdził u powoda przebytą reakcję na stres o cechach zespołu stresu pourazowego oraz przewlekające się zaburzenia lękowe w momencie narażenia na stresor o nasileniu lekkim/umiarkowanym. Zaburzenia te są wynikiem wypadku jakiemu uległ powód i doznanego stresu i utrudniają, ale nie uniemożliwiają powodowi funkcjonowanie. Dolegliwości na jakie cierpi powód nie wynikają z uszkodzenia OUN – mają charakter zaburzeń lękowo – nerwicowych i jako takie dają podstawy do pozytywnego rokowania co do poprawy. Podjęte przez powoda leczenie było adekwatne do zgłaszanych uwag i uzasadnione w chwili jego podjęcia. Biegła psychiatra stwierdziła, że wobec braku możliwości zastosowania aktualnej Tabeli Norm Procentowej Oceny Uszczerbku na Zdrowiu, zastosować należy pozycję „najbliższą” i uznając długotrwałość zaburzeń lękowych uszczerbek na zdrowiu powoda można oszacować na około 5%, Kontynuacja terapii nie jest niezbędna. Jeśli zaś chodzi o rokowania na przyszłość to możliwe jest zarówno długotrwałe (nawet wieloletnie) utrzymywanie się dolegliwości, stopniowe ich wyciszenie i jak i ewentualne zaostrzenie dowód: opinia biegłego psychiatry k: 88-94). Biegły psycholog potwierdził występowanie u powoda zespołu lękowego oraz stresu pourazowego, wskazał, że rokowania są dobre – powód odczuwa skutki wypadku w coraz mniejszy sposób (dowód: opinia biegłego psychologa k: 122-125). Biegły psycholog określił stopień uszczerbku na nowiu powoda na 5%, posilkując się przy tym Tabelą Oceny Procentowej Trwałego Uszczerbku na Zdrowiu stosowanej u pozwanego Towarzystwa (dowód: opinia biegłego psychologa k: 122-125).

(okoliczności bezsporne)

Powód po wypadku czuł się źle, był poobijany, wszystko go bolało. Leczył się ambulatoryjnie, łącznie odbył 6 wizyt. Zaczął uczęszczać do psychologa, ze względu na lęki jakich doznawał. W tym czasie brak było możliwości szybkiego skorzystania z pomocy psychologa w ramach świadczeń refundowanych przez NFZ, ponieważ terminy były bardzo odległe (dowód: pismo NZOZ z dnia 1 lipca 2015 roku).

Przed wypadkiem powód nie uprawiał żadnych sportów, nie ma czynności które wykonywał przed wypadkiem, a teraz ich wykonać nie może (dowód zeznania świadka S. K. k:53-54)

Powód zwrócił się do pozwanego wzywając do dobrowolnej zapłaty zadośćuczynienia. Otrzymał zadośćuczynienie w kwocie 2.000 zł, w pozostałej części domówiono mu wypłaty świadczenia.

Powyższy stan faktyczny był między stronami w części bezsporny. W pozostałej natomiast części został ustalony przez Sąd na podstawie wyszczególnionych powyżej dowodów. Zarówno treść dokumentów, które stanowiły podstawę ustalenia stanu faktycznego sprawy, jak ich autentyczność nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Opinie biegłych sądowych sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania były rzetelne i fachowe, a w ich treści biegli wypowiedzieli się w sposób pełny co do wszystkich okoliczności, których wyjaśnienia żądał Sąd. Opinia biegłego psychiatry i psychologa były kwestionowane przez pozwanego, który wskazywał, że nie wiadomo na jakiej podstawie biegli ustalili 5% uszczerbek na zdrowiu powoda. Wskazać należy, że powód nie doznał uszkodzenia OUN, a zaburzenia jakich doznawał nie są wskazane w Tabeli Norm Procentowej Oceny Uszczerbku na Zdrowiu. Z tego względu konieczne jest posiłkowanie się uszczerbkiem najbardziej zbliżonym – co wyjaśniła również biegła M. W..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę materialnoprawną roszczenia powoda stanowi art. 822 §1 k.c. oraz § 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z których wynika jednoznacznie, że co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność cywilnoprawną w takim zakresie jak sprawca szkody. Podstawę odpowiedzialności w rozpoznawanej sprawie stanowi art. 436 § 1 k.c. Kolejnym punktem rozważań Sądu była kwestia wysokości należnego powodowi, na podstawie art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienia. Zgodnie z brzmieniem powołanego przepisu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest złagodzenie doznanej przez powoda krzywdy, oraz iż ma charakter kompensacyjny, przez co jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Z drugiej strony należy mieć na uwadze, iż wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej przez powoda krzywdy oraz aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach. Nadto zasądzenie zadośćuczynienia a zwłaszcza jego wysokość uzależnione są od stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego, rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności oraz nieodwracalnego charakteru doznanych urazów.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało jednoznacznie, że powód na skutek wypadku doznał cierpień fizycznych, jak i psychicznych. Wskazują na to same obrażenia doznane przez powoda na skutek zdarzenia, jak również okres leczenia oraz odczuwane przez powoda dolegliwości. Powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości około 5%. Rokowania na przyszłość są w miarę pomyślne. Uwzględniając zatem stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, zakres cierpień i przebieg rekonwalescencji, dostatecznym zaspokojeniem jego roszczeń będzie kwota 12.000 zł. Wobec tego, że w trakcie likwidacji szkody pozwany wypłacił na rzecz powoda 2.000 zł kwota należna powodowi wynosi 10.000,00 zł.

Oceniając zasadność roszczenia o zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze, że zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy ujmowanej jako cierpienie fizyczne, a więc obejmującej ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, rozstrój zdrowia w postaci zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Przy dokonywaniu

oceny tych cierpień i wymiarze "odpowiedniej sumy" zadośćuczynienia należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w przepisie art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. I tak, zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (porównaj: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 roku, I CKN 969/98, LEX nr 50824, z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, LEX nr 52766). Orzekając o wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze charakter obrażeń doznanych przez powoda, ich trwałość, rozmiar cierpień fizycznych powoda związanych tak z samym zdarzeniem jak i jego następstwami, a to konsekwencjami w sferze psychicznej. Sąd miał na względzie, że powód przez dwa miesiące nie był zdolny do pracy i innej aktywności fizycznej, skutki w sferze psychicznej odczuwane były przez długi czas, w niewielkiej rozmiarze trwają nadal.

Odsetki ustawowe od kwoty zadośćuczynienia Sąd zasądził od dnia wydania wyroku uznając, że kwota ustalonego zadośćuczynienia ustalona została w oparciu o okoliczności i fakty istniejące w dacie wydania orzeczenia w sprawie, a zatem dochodzenie odsetek za wcześniejszy okres jest niezasadne. W tym więc zakresie powództwo oddalono.

Sąd zasądził żądane odszkodowanie w wysokości 770 zł. Roszczenie w tym zakresie zostało wykazane, jak bowiem wynika z informacji nadesłanej przez NZOZ (...) w R. czas oczekiwania na wizytę refundowaną wynosił kilkanaście lat. Odsetki od odszkodowania Sąd zasądził od dnia złożenia pozwu. Powód zgłaszał pozwanemu to roszczenie już na etapie postępowania przesądowego, pozwany odmówił podając te same argumenty jak w odpowiedzi na pozew.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego.

W punkcie 4. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 509,90 zł tytułem niszczonego kosztów sądowych.

SSR Jolanta Żak